

Arrest

nr. 128 095 van 18 augustus 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 16 mei 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 april 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 juni 2014 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 2 juli 2014.

Gelet op de beschikking van 22 juli 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 augustus 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. CHATCHATRIAN die loco advocaat S. MICHOLT verschijnt.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1.1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1.1. Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd omdat zijn asielrelaas ongeloofwaardig is, en er in verzoekers provincie van herkomst Punjab actueel voor burgers geen reëel risico bestaat op ernstige schade in de

zin van artikel 48/4, §2, c) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet).

De Raad stelt vast dat alle motieven waarop de commissaris-generaal zich baseert om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van het relaas duidelijk blijken uit de stukken in het administratief dossier en dat deze motieven deugdelijk zijn. Verzoeker brengt geen valabele elementen bij die de desbetreffende vaststellingen afdoende weerleggen of er een aannemelijke verklaring voor geven. Hij komt in zijn verzoekschrift niet verder dan het uitgebreid uiteenzetten van theoretische beschouwingen, het poneren van een vrees voor vervolging, het herhalen van en volharden in eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, en het formuleren van algemene beweringen en kritiek.

Van een asielzoeker mag een afdoende belangstelling voor zijn zaak worden verwacht, waarbij deze inspanningen moet doen om zijn asielrelaas te staven, onder meer met documenten. Indien dergelijke documenten niet kunnen worden voorgelegd, moet de asielzoeker een geloofwaardige en onderbouwde reden opgeven voor het ontbreken ervan, onder meer door zijn pogingen tot het verkrijgen van documenten te staven. Verzoeker geeft thans in zijn verzoekschrift aan dat hij "alles" zal "proberen om nog dergelijke berichtgevingen proberen op te sporen betreffende dit schietincident en deze voor te leggen". Echter, tot op heden ontbreekt elk spoor van het beweerde incident op 1 maart 2012 dat aan de basis zou liggen van de door hem ingeroepen vrees voor vervolging. Indien, zoals verzoeker beweert, "de berichtgeving over het schietincident (...) op nationale TV" zou zijn geweest, is het quasi zo goed als uitgesloten en allerm minst aannemelijk dat over dit incident, waarbij verzoeker beweerdelijk een mannetje van Shahbaz Sharif, eerste minister van Punjab, dodelijk zou hebben verwond, nergens in de geschreven pers zou zijn bericht. Hoe dan ook legt verzoeker, ondanks zijn beweerde inspanningen om dergelijk bewijs te bekomen, tot op heden niet het minste begin van bewijs neer aangaande het beweerde schietincident, en hij geeft thans ook zelf uitdrukkelijk aan "op dit moment geen bewijs" te hebben. Dit totaal gebrek aan bewijs van het beweerde schietincident en de vaststelling dat verzoeker niet in het minst in concreto aantoonst of aannemelijk maakt daadwerkelijk ernstige pogingen te hebben ondernomen om hiervan bewijsmateriaal te (trachten te) bemachtigen, zet de geloofwaardigheid van zijn relaas op de helling.

Verzoeker volhardt thans in zijn verklaringen als zou hij onmiddellijk na het schietincident slechts één nacht bij zijn vriend hebben doorgebracht, waarmee hij de versie herhaalt die hij dienaangaande op het Commissariaat-generaal gaf, daar waar hij in strijd hiermee eerder op de Dienst Vreemdelingenzaken had verklaard enkele dagen bij die vriend te hebben verbleven. Met betrekking tot zijn huidige stelling niet te kunnen verklaren hoe het komt dat in het verslag van zijn interview op de Dienst Vreemdelingenzaken staat te lezen dat hij enkele dagen bij die vriend verbleef, en niet één dag, wijst de Raad erop dat verzoeker het verslag van zijn interview op de Dienst Vreemdelingenzaken, nadat het hem in het Urdu werd voorgelezen, zonder enige opmerking of kritiek (te formuleren) voor akkoord heeft ondertekend waarmee hij uitdrukkelijk bevestigde dat de verklaringen die erin zijn opgenomen juist zijn en met de werkelijkheid overeenstemmen. Verzoeker had nadat het verslag van zijn gehoor hem werd voorgelezen, ook al zou dit hem beweerdelijk zeer snel zijn voorgelezen, voldoende de kans om eventuele fouten in zijn verklaringen en/of de vertaling ervan aan te kaarten en eventuele wijzigingen aan te brengen, doch hij liet dit geheel na te doen. Verzoeker ontving bovendien, zo blijkt uit de gegevens in het administratief dossier, een kopie van het verslag van zijn interview op de Dienst Vreemdelingenzaken, waardoor redelijkerwijze van hem kon worden verwacht op het Commissariaat-generaal melding te maken van het feit dat hierin een fout zou staan (vermeld) met betrekking tot het aantal dagen die hij bij die vriend zou hebben doorgebracht, wat hij echter naliet te doen, niettegenstaande hem bij aanvang van het gehoor op het Commissariaat-generaal uitdrukkelijk werd gevraagd of hij opmerkingen had over en er zich problemen zouden hebben gesteld bij het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken. Van eventuele fouten in verband met (de vertaling van) zijn verklaringen omtrent de duur van zijn overnachting bij die vriend maakte hij toen echter niet de minste melding. Zijn kritiek dienaangaande is dan ook laattijdig en kan bezwaarlijk ernstig worden genoemd.

Het feit dat het eerste verhoor op de Dienst Vreemdelingenzaken reeds van enige tijd geleden dateert, biedt geen verklaring voor voormelde vastgestelde tegenstrijdigheid in zijn opeenvolgende verklaringen. Van een asielzoeker wordt immers verwacht dat hij van bij de aanvang van en doorheen de gehele asielprocedure coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij van meet af aan de concrete feiten die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft. Het louter herhalen van en volharden in één versie van de feiten heft de in de bestreden beslissing gedane tegenstrijdigheid niet op. Verzoeker ontkracht, noch weerlegt de betreffende vastgestelde frappante contradictie en hij biedt er geen aannemelijke verklaring voor. Deze contradictie vindt haar grondslag in het administratief dossier en heeft, in tegenstelling tot wat verzoeker thans op algemene en allerm minst ernstige wijze voorhoudt, geen betrekking op details, maar op feiten die rechtstreeks aanleiding hebben gegeven tot het vertrek uit het land van herkomst.

Verzoekers huidige blote bewering dat aangezien de familie van S.G., de persoon die hij bij het schietincident dodelijk zou hebben geraakt, machtige personen zijn en het bijgevolg niet verwonderlijk is dat er in de FIR iets anders genoteerd staat, met name een zwaardere versie van de feiten dan deze die zich in werkelijkheid hebben voorgedaan, doet niets af aan de vaststelling dat de inhoud van die FIR, waarin staat te lezen dat verzoeker drie maal op S.G. zou hebben geschoten en de kogels hem raakten en verwondden, niet rijmt met, zijn verklaringen aan de commissaris-generaal als zou hij slechts één schot hebben gelost en dit per ongeluk, en S.G. slechts door één kogel is geraakt. Gelet op deze manifeste discrepantie tussen zijn verklaringen omtrent het beweerd schietincident en de door hem dienaangaande neergelegde FIR, en gezien de informatie toegevoegd aan het administratief dossier, waar verzoeker thans zelf naar verwijst en waaruit blijkt dat het makkelijk is om met dergelijke FIR's te frauderen en deze middels corruptie eenvoudig te verkrijgen zijn, kan aan de neergelegde FIR geen bewijswaarde worden gehecht, en komt de geloofwaardigheid van het relaas verder in het gedrang.

Aan voorgelegde documenten kan bovendien slechts bewijswaarde worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat in casu niet het geval is, zoals blijkt uit de omstandige motivering van de bestreden beslissing. Documenten hebben immers enkel een ondersteunde werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Om die reden en gelet op de vaststelling dat het om een gemakkelijk door knip-en plakwerk te fabriceren kopie gaat alsook het sterk gesolliciteerd karakter ervan, kan aan de door verzoeker als bijlage aan zijn verzoekschrift gevoegde verklaring d.d. 4 mei 2014 van de heer A.A. (secretaris-generaal van Pakistan Tehreek-e-Insaf) geen bewijswaarde worden gehecht.

De door verzoeker als bijlage aan zijn verzoekschrift gevoegde informatie omtrent een reportage van het televisieprogramma "Volt" waarin 2 reporters erin slaagden om probleemloos met het vliegtuig van Zaventem naar Londen en in de omgekeerde richting van Londen naar Zaventem te reizen, terwijl ze van identiteit(skaart en reisticket) hadden gewisseld, is een situatie die niet of moeilijk kan vergeleken worden met verzoekers reisroute, nu het om een reis van twee burgers van de Europese Unie binnen de Europese Unie ging, terwijl verzoeker als niet EU-burger van Pakistan, meer bepaald Lahore, via Abu Dhabi naar Europa, meer bepaald België vloog, een reis waarbij hij, zo beweert hij, zelf niet in het bezit zou zijn geweest van enig reisdocument, maar waarbij de smokkelaar een Belgisch paspoort in zijn bezit had dat hij voor hem zou hebben gebruikt, doch waarvan de inhoud voor verzoeker totaal onbekend was en is. Verzoekers informatie doet geen afbreuk aan en hij brengt voor het overige geen informatie aan die vermag afbreuk te doen aan de objectieve en concrete informatie toegevoegd aan het administratief dossier omtrent de zeer strikte en persoonlijke paspoortcontroles aan de buitengrenzen van de EU en aan de buitengrenzen van de Schengen-zone, informatie op grond waarvan de commissaris-generaal terecht oordeelde tot de ongeloofwaardigheid van de door verzoeker uiteengezette reisweg en de daarbij gebruikte reisdocumenten.

Verzoekers relaas is ongeloofwaardig en kan als dusdanig geen aanleiding geven tot het in aanmerking nemen van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingrechtelijke zin, noch van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming.

1.2. Artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, in casu Pakistan, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Uit de informatie vervat in het administratief dossier en die door verzoeker als bijlage aan zijn verzoekschrift gevoegd blijkt dat het noordwesten van Pakistan geteisterd wordt door een bij periodes open strijd tussen extremistische elementen en overheidstroepen, doch het gaat hier evenwel, zo blijkt, om een uiterst lokaal conflict. Noch uit de informatie opgenomen in het administratief dossier, noch uit die door verzoeker aangebracht -in de mate deze betrekking heeft op zijn regio van herkomst- blijkt dat, ofschoon de regio af te rekenen heeft met zelfmoordaanslagen, targeted killings en sektarisch geweld, de situatie in de geboortestreek van verzoeker, met name de provincie Punjab, van die aard is dat burgers er actueel een reëel risico lopen op ernstige schade in de vorm van ernstige bedreiging van hun leven of persoon ten gevolge van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Betreffende het door verzoeker voorgelegde reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken aangaande Pakistan merkt de Raad op dat dit reisadvies bestemd is voor reislustige Belgen en niet te beschouwen is als een richtlijn voor de diensten belast met het onderzoek van asielaanvragen.

Betreffende verzoekers hypothetisch betoog dat hij bij een gedwongen terugkeer aan zijn lot zal worden overgelaten en hij in uiterst precaire omstandigheden zal dienen te overleven, wijst de Raad erop dat uit zijn verklaringen aan de commissaris-generaal blijkt dat hij in zijn geboortestreek familie en vrienden

heeft wonen, die hem eerder met zijn vlucht uit zijn land van herkomst zouden hebben geholpen, en dat hij over beroepservaring beschikt als vastgoedmakelaar en als handelaar in tweedehandsmachines. Voorgaande vaststellingen volstaan om de in het verzoekschrift aangevoerde middelen niet verder te onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

Gelet op het voorgaande lijkt verzoeker niet in staat om aan te tonen dat hij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Pakistan.”

1.2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

1.3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

1.3.2. Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2, van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden. (RvS arrest nr. 227.364 van 13 mei 2014; RvS arrest nr. 227.365 van 13 mei 2014).

1.4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 23 juni 2014, volhardt verzoekende partij in het verzoekschrift en wijst zij er op dat de tegenstrijdigheden te wijten zijn aan een misverstand tussen haar en de tolk bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Voor de weerlegging van de tegenstrijdigheden verwijst verzoekende partij voorts naar haar verzoekschrift. Zij volhardt in haar vrees en stelt dat haar vader gestorven is en dat door het Commissariaat-generaal niet wordt geloofd.

Betreffende verzoekende partij haar betoog dat de tegenstrijdigheden te wijten zijn aan een misverstand tussen haar en de tolk bij de Dienst Vreemdelingenzaken stelt de Raad vast dat verzoekende partij voorheen nooit eerder gewag heeft gemaakt van het feit dat er bij de Dienst Vreemdelingenzaken een misverstand zou zijn geweest met de tolk. Ze maakte hier eerder niet de minste melding van, noch tijdens haar interview zelf op de Dienst Vreemdelingenzaken, noch nadien op het Commissariaat-generaal waar haar bij aanvang van het gehoor nochtans uitdrukkelijk werd gevraagd of zij opmerkingen had omtrent haar verhoor op de Dienst Vreemdelingenzaken, en repte hier evenmin met een woord over in haar verzoekschrift. Haar kritiek dienaangaande is dan ook niet overtuigen.

Door voor het overige louter te verwijzen naar en te volharden in haar verzoekschrift en haar vrees voor vervolging en zich te beperken tot de algemene bewering dat haar vader gestorven is en dit niet wordt geloofd door het Commissariaat-generaal, zonder echter daadwerkelijke en concrete opmerkingen aangaande de in de beschikking van 23 juni 2014 opgenomen grond te formuleren, gaat verzoekende partij geheel voorbij aan de in de beschikking aangevoerde grond.

1.5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg toont verzoekende partij niet aan dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Pakistan.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien augustus tweeduizend veertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS